

Krieltjes zomerboekje : Krieltje en de krab met de knijper

21-07-2026

Krieltje liep met blote voeten door het natte zand. Kerrie draafde naast haar, met zijn neus laag bij de grond en zijn oren vol wind. Het was nog vroeg op het strand. De zee rolde rustig heen en weer en liet steeds kleine schatten achter. Schelpjes. Stukjes wier. Een veertje. En ineens... Een houten wasknijper. Kerrie bleef staan. Krieltje bukte. “Wat doet die nou hier?” “Die is van mij,” klonk er streng. Krieltje keek om zich heen. Kerrie snuffelde voorzichtig aan een hoopje nat zeewier. Daaronder kwam een klein krabbetje tevoorschijn. Hij had zand op zijn rug, twee algen als snorharen en één houten wasknijper stevig tussen zijn scharen geklemd. “Goedemorgen,” zei Krieltje. “Ben jij soms verhuisd naar de waslijn?” “Nee,” zei de krab. “Ik ben aan het verbeteren.” “Verbeteren?” vroeg Krieltje. De krab hief de houten knijper plechtig omhoog. “Dit is mijn nieuwe superknijper.” Kerrie ging zitten. Hij keek naar de houten knijper alsof hij niet wist of hij moest lachen of blaffen. Krieltje ging op haar hurken zitten. “Maar jij hebt toch al

scharen?” De krab keek naar zijn eigen scharen. Eerst naar links. Toen naar rechts. “Ja,” zei hij zacht. “Maar ze zijn klein.” “Ze zien er handig uit,” zei Krieltje. De krab zuchtte diep. “Handig misschien. Maar niet indrukwekkend. Gisteren zag ik een grote krab met enorme scharen. Die kon een stuk zeewier optillen alsof het niks was. En ik kreeg net één slap sliertje omhoog.” Hij kneep met de houten wasknijper in een stukje wier. Knijp. Het wier bleef niet vastzitten. De knijper schoot los en plofte op het zand. Kerrie deed één stap achteruit. “Dat was expres,” zei de krab snel. “Natuurlijk,” zei Krieltje vriendelijk. De krab pakte de knijper opnieuw. Hij liep naar een schelp, zette de houten knijper erop en probeerde hem op te tillen. De schelp schoof drie millimeter. Toen viel de knijper om. “Bijna,” zei de krab. “Het was een dappere drie millimeter,” zei Krieltje. De krab keek boos naar de knijper. “Misschien moet ik oefenen.” Hij liep naar een klein takje. Knijp. Het takje bleef scheef hangen. Hij probeerde een veertje op te

Pagina 1/2

Krieltjes zomerboekje : Krieltje en de krab met de knijper

21-07-2026

pakken. Knijp. Het veertje waaide weg. Hij probeerde een stukje wier recht te leggen. Knijp. Het wier bleef aan de knijper plakken en zwiepte precies tegen zijn neus. “Pff,” zei de krab. Kerrie liet een zachte piep horen. Niet om te plagen. Meer omdat hij het zo zielig vond. Toen hoorden ze ineens een heel klein stemmetje. “Help?” Krieltje keek op. “Hoorde jij dat?” Kerrie stond meteen rechtop. Het stemmetje kwam van vlak bij de vloedlijn. Daar lag een klein schelpje tussen een dun draadje plastic. Het draadje zat eromheen gedraaid. “Niet trekken,” zei Krieltje meteen. “Dan wordt het erger.” De krab kwam dichterbij met zijn houten knijper. “Ik doe het wel.” Hij zette de knijper op het draadje. Knijp. Er gebeurde niets. Hij kneep harder. De houten knijper schoot weg en landde met een plof in het zand. De krab werd rood. Of nou ja, roder dan hij al was. “Misschien...” zei Krieltje zacht. “Misschien heb je hiervoor juist je eigen scharen nodig.” De krab keek naar zijn kleine scharen. “Die?” “Die,” zei Krieltje. Kerrie ging heel stil liggen, zijn snuit bijna op het zand. Alsof hij de hele operatie bewaakte. De krab stapte naar het schelpje. Heel voorzichtig zette hij één schaar onder het draadje en de andere ernaast. Niet hard. Niet wild. Precies goed. Knip. Het draadje kwam los. Het schelpje bewoog een beetje. “Dank je,” piepte het kleine stemmetje. De krab staarde naar zijn eigen scharen. “Dat deed ik,” fluisterde hij. “Ja,” zei Krieltje. “Met je eigen gereedschap.” De krab deed zijn scharen open en dicht. Eerst voorzichtig. Toen een

beetje trotser. “Ze zijn klein,” zei hij. “Maar precies goed,” zei Krieltje. Kerrie blafte één vrolijke blaf. De krab pakte de houten wasknijper op en zette hem rechtop in het zand. “Wat doe je nu?” vroeg Krieltje. “Die blijft hier,” zei de krab. “Als strandbeeld.” “Wat stelt het voor?” De krab dacht even na. Toen zette hij zijn borst vooruit. “Een krab die even vergeten was hoe handig hij zelf is.” Krieltje glimlachte. De zee spoelde zacht om hun voeten. Kerrie snuffelde nog één keer aan de houten knijper, maar liet hem staan. Sommige dingen lijken handig omdat ze groter zijn. Maar soms heb je precies wat je nodig hebt al bij je.

Pagina 2/2

*Door Marion Hesseling(-Vijlbrief) en Codex
“Voor de insecten, de vogels en alles wat erbij hoort”*